

ΤΑΞΙΔΕΥΩ ΜΕ ΕΝΑ ΜΟΛΥΒΙ ΣΤΟ ΧΕΡΙ

Ο ΚΟΣΜΟΣ

Μια συνεργασία του Ελληνικού Κέντρου Προνοίας
της Ιεράς Αρχιεπισκοπής Αυστραλίας
και της εφημερίδας «ο Κόσμος»

Πόπη Λαμπράκη:

Το ταξίδι στην Αυστραλία

Μέρος 3

Τώρα πως τις κατάφερα είναι ότι το ύφασμα ήταν Καστόρι που ξεχωρίζει την σόψια από την ανάποδη, δηλαδή πιο είναι το εξωτερικό και πιο το εσωτερικό. Όλη η ζακέτα ήταν τρία κομμάτια, ένα κομμάτι για την πλάτη και δύο για εμπρός. Ο γιακάς ήταν γιακάς δεν τον έκανες λάθος. Όσο για τα μανίκια δεν ξέρω αν έβαζα το δεξί στο δεξί και το αριστερό στο αριστερό. Αυτό θα το κατάλαβε αυτή που το φόρεσε. Εν τω μεταξύ είχε φόδρα οπότε οι ραφές δεν τις έβλεπες εάν ήταν μισό πόντο ή αρκετά περισσότερο. Όπως σας ειπα αυτές οι ζακέτες με βοήθησαν να μάθω να χειρίζομαι την επαγγελματική μηχανή ώστε να έχω συνεχόμενη εργασία και να είναι δίπλα στα παιδιά. Όσο για την πληρωμή δεν ήταν ότι το καλύτερο αλλά ήταν κάποια βοήθεια στα συνεχόμενα έξοδα της οικογένειάς. Πόσο μεγαλώνει τα παιδιά μεγαλώνουν και τα έξοδα. Κι εμείς προσευχόμαστε και ελπίζουμε να έχουμε υγεία να εργαζόμαστε και να βλέπουμε την οικογένεια να προοδεύει.

Άρχισα να ράβω στο σπίτι από το 1976. Τα παιδιά μεγάλωναν, ο άντρας μου δούλευε στο εργοστάσιο, εγώ με τις δουλειές του σπιτιού και το ράψιμο που κάποιες φορές γινόταν κουραστικό διότι έπρεπε να παραδοθεί δουλειά σε λίγες μέρες και έπρεπε να δουλεύω σχεδόν όλη τη νύχτα. Θυμάμαι όταν κάποια βράδια κοιμήθηκα για λίγο και σηκώθηκα να πάω να τελειώσω το ράψιμο. Μπαίνοντας στην

τουαλέτα άνοιξα το διακόπτη αλλά δεν έβλεπα να ανάβει φως, πάψα δεύτερη και τρίτη φορά τον διακόπτη αλλά δεν έβλεπα φως και τότε κατάλαβα ότι δεν είχα ανοίξει τα μάτια μου, διότι ήμουν πολύ νυσταγμένη. Αυτά τα χρόνια πάρα πολλές Ελληνίδες τραβάμε στα σπίτια μας. Οι αγγελίες για μοδίστρα στα σπίτια ήταν πάρα πολλές. Οι «makers», έτσι λέγαμε τα άτομα που μας έφεραν την δουλειά ήταν πάρα πολλοί. Τηλεφωνήσες για δουλειά και την άλλη μέρα έχει στη δουλειά στο σπίτι σου. Ένα μπορούσες και έραβες αυτά τα σχέδια και σε συνέφερε η τιμή που έπαιρνες, έραβες για αυτόν, εάν όχι τηλεφωνούσες κάπου αλλού για πιο εύκολη δουλειά. Η δουλειά ήταν δύσκολη, έπρεπε να τελειώσεις ολόκληρο φόρεμα ή ολόκληρη ζακέτα ή ότι άλλο σου έφερναν, κοιτάζοντας το δείγμα που σου έφερναν, χωρίς να έχεις δίπλα σου κάποιον υπεύθυνο να σε βοηθήσει, δουλεύοντας πολλές ώρες χωρίς ασφάλεια. Αν έραβες και τα δάχτυλα σου ήσουν υπεύθυνος για τον εαυτό σου. Εντωμεταξύ η δουλειά έπρεπε να είναι τέλεια, διότι εάν έκανες λάθος σου τα έφεραν πίσω να τα διορθώσεις και έτσι έχανες περισσότερες ώρες χωρίς να πληρώνεσαι για το λάθος. Κάποτε που είχα γράψει κάτι άσπρα πουκάμισα έβαλα τους γιακάδες το πάνω-κάτω. «Ωραία, αλλά από την ανάποδη», μου είπε το αφεντικό. Τα ξήλωσα και τα ξανάφτιαξε. Μεγάλος αγώνας, πολύ κόπωση αλλά με υπομονή και επιμονή τελειώνουμε ότι αρχίζουμε. Προσευχόμαστε να έχουμε υγεία και περνούν τα χρόνια, τα παιδιά μεγαλώνουν, είμαστε κοντά στους συγγε-

νείς και τα σαββατοκύριακα κάνουμε παρέα. Προσφέρουμε στα παιδιά μας ότι εμείς στερηθήκαμε. Τα έχουμε καλοντυμένα, καλοταϊσμένα, προσπαθούμε να έχουν καλή μόρφωση, να μην τους λείπει ψυχαγωγία τους, να γίνουν άτομο με κατανόηση για τους συνανθρώπους μας, να είναι έτοιμη να φτιάξουν τις δικές τους οικογένειες. Ευλογία θεού η οικογενειακή ευτυχία. Βλέποντας παιδιά και εγγόνια κληρώνονται όλοι οι κόποι της ζωής σου. Όταν τα παιδιά μεγάλωσαν βρήκαμε λίγο χρόνο να βοηθήσουμε στην φιλοπρωτο της Παραμάτα και λίγο στο σύλλογο Βαπτικωτών, αφού είμαστε από αυτά τα μέρη. Με πρωτοβουλία του συλλόγου μας και ως εθελοντές βοηθήσαμε να διοργανώσουμε γύρω στο 1998 απογευματινό τσάι για να βοηθήσουμε το γηροκομείο της Νεάπολης Λακωνίας συγκεντρώνοντας 9000 \$ περίπου τα οποία και στάλθηκαν στο γηροκομείο. Αργότερα μαζί με άλλες κυρίες και με την βοήθεια του συλλόγου για λίγα χρόνια στη γιορτή της μητέρας διοργανώσαμε ένα ωραίο απογευματινό τσάι. Για την εκδήλωση που δεν συνεχίσαμε αφιερώνω με αγάπη και εκτίμηση σε όλες τις μανούλες που αγωνίζονται για τις οικογένειές τους, για τη μνήμη της μητέρας μου και την μνήμη των μητέρων που αναπαύονται, το ποίημα του Γ. Μαρκορά:

Μάνα! Δε βρίσκεται / λέξη καμία / να χει στον ήχο της / τόση αρμονία. / Σαν ποιος να σ' άκουσε / με στήθος κρύο, / όνομα θείο; // Παιδί από σπάργανα / ζωμένο ακόμα / με χάρη ανοίγοντας